

(Priloga Vrtnu.)

Št. 12. Ljubljana, dné 1. decembra 1904. XII. tečaj.

Miklavž.

Na zemljo noč je pala
In z neba sneg prši:
Lahnó, lahnó po vasi
Nekod zvončká, zvoní . . .

Kot Ave bi Marija
Glasila se iz lin,
Tako ljubo po vasi
Glasí se: cin, cin, cin.

„Oj, mamíca, kdo vozi
Nocoj se skozi vas,
Da slišati je v tèmni
Prijazni zvončkov glas?“

„Ej, dete, to Miklavž je,
Ki vozi se okrog
In išče v vasi dobrih,
Ubogljivih otrok.

Če kdo je neposlušen,
Pa palico dobi,
In parkelj v koš ga vzame
In z njim v temó zbeži.“

Zato le pridén bodi!
Ne bo te črni mož,
Če rad boš zbrano molil,
Če mene slušal boš.

Taras Vaziljev.

Vpričo Boga!

10. Pridi k nam tvoje kraljestvo!

Morda se je vam že kdaj čudno zdelo, zakaj nas je ljubi Jezus učil moliti: „Pridi k nam tvoje kraljestvo!“ Morebiti ste si mislili, da bi bilo primernejše, ko bi molili: „Daj, da pridemo mi v tvoje kraljestvo!“ Toda Jezus je imel z nami posebne namene, ko je učil tako moliti. Nebesa si moramo namreč tudi zaslužiti, kolikor je v naši moči, in sicer s tem, da voljo božjo izpolnjujemo tako, kakor nas uči v Jezusovem imenu sveta cerkev. Ker ima človek prosto voljo, je božja pravica in modrost odločila tako, da mora biti že zdaj dober podanik v kraljestvu božjem na zemlji, kdor hoče biti kdaj deležnik večne sreče v nebesih.

Torej v nebesa pojdemo še-le po smrti, zdaj moramo prositi le za to, da bi prišlo nebeško kraljesto k nam na zemljo.

Kako pa je to mogoče, da bi prišlo božje kraljestvo k nam na zemljo? Zdaj ni treba nič več vpraševati, kako. Saj se je že zgodilo, in zgodovina nam dovolj obširno opisuje v evangeliju. Sam nebeški Kralj je prišel na svet in je ustanovil božje kraljestvo na zemlji — sv. cerkev. Šel je sicer zopet v nebesa, pa njegovo kraljestvo je ostalo na zemlji. In še to nam je zagotovil, da ostane tudi on sam — nebeški Kralj — pri nas vse dni do konca sveta, namreč nevidno s svojo božjo pomočjo, vidno pa v podobi belega kruha. Vsaka cerkev, kjer je presveto Rešnje Telo, je njegova kraljevska palača in vsak tabernakelj njegov kraljevski prestol.

Pa o cerkvi v tem pomenu, da je hiša božja, sem vam že v četrtem odstavku napisal nekaj vrstic; toda cerkev je tudi kraljestvo Jezusovo, kraljestvo božje na zemlji. V tem pomenu vam moram še prirediti jako imeniten nauk.

Vpričo Boga živeti, se namreč tudi pravi: Živeti v duhu sv. cerkve, v tem prepričanju, da

pravzaprav Kristus sam ukazuje, kadar ukazujejo njegovi namestniki, da Kristus uči po ustih svojih služabnikov, papeža, škofov in mašnikov; da Kristus sam deli svoje nebeške milosti po rokah katoliške duhovščine pri sv. maši, v sv. zakramentih itd.

Pa še več je poskrbela sv. cerkev, — da namreč tako obhajamo spomin nebeškega Kralja, kakor da bi še zdaj živel med nami svoje zemeljsko življenje kot pred 19sto leti: o božiču ga s pastirci in sv. Kralji gledamo in molimo kot milostno božje Dete; v postu sočutno premišljujemo njegovo bridko trpljenje ter v duhu poljubljam in častimo njegove svete rane; o veliki noči se veselimo njegovega častitljivega vstajenja in se v slovesnih procesijah klanjamo njegovemu veličastvu; v praznik vnebohoda slavimo njegovo zmagoslavje in zaupno poslušamo njegove obljube; binkoštni praznik pa nam je še posebno drag kot ustanovni praznik kraljestva božjega na zemlji in zagotovilo božjega delovanja sv. Duha v njem; vrhunec pa doseže naše navdušeno slavlje, ko svojega nebeškega Kralja poveličujemo v slovesnih obhodih na praznik presvetega Rešnjega Telesa.

In pa z Marijinimi, angelskimi in svetniškimi prazniki — kako je veličastna naša cerkev! Ali ni res, kakor bi se ž njo nebo preselilo na zemljo? Tako živo nam pred oči stavi skrivnosti Marijinega življenja, kot bi še zdaj živela med nami nebeška Kraljica! Tudi spomin angelov in svetnikov naj bi bil po željah naše dobre matere sv. cerkve tako živ med nami, kot vemo, da so res po duhu v naši družbi, ker vsak dan molimo v 9. članu apostolske vere: „Verujem občestvo svetnikov.“

Vidite torej: v duhu sv. cerkve živeti, se pravi vpricho Boga živeti. In če tako živimo v pricho Boga, kakor uči in želi sv. cerkev, potem je res kraljestvo Jezusovo pri nas, in samoobsebi se bo zgodilo, da se po smrti preselimo v nebesa; tega še prositi ni treba, marveč naša vsakdanja prošnja: „Pridi k nam tvoje kraljestvo!“ imej ta-le pomen: Ljubi Oče nebeški, daj nam milost, da bomo mogli živeti po zahtevah in željah

sv. cerkve ter biti vrli, izvrstni katoliki, — da bo tvoj božji Sin, Jezus Kristus, vladal in kraljeval v naših srcih!

Ta prošnja pa se prelepo vjema s prizadetjem, ki vam ga „Angelček“ priporoča že vse leto: Vedno imejte Boga pred očmi! Živite vpričo Boga!

Internus.

Pripovedka o jaslicah.

Marici se je zdelo čudno — naenkrat so se oživile vse jaslice, ki so stale tam v kotu. Zasllišala je zvončkljanje ovac, ki so se pasle po rebrih, videla je žive pastirce in pastirice iti proti hlevu, kjer je spalo božje Detece, in ti pastirci so kramljali med seboj, in na njihovih hrbtih so bila živa jagnjeta.

Marici se je zdelo jako čudno. Stala je pred jaslicami, gledala v vesele pastirce in poslušala njihove pogovore. Jagnjeta so beketala radostna in mulila sočno travo po holmcih.

Najprvo so šli trije veliki, bradati pastirji. Na ramah je nesel vsak belo ovčico, a v roki košarico, napolnjeno s sadjem. Pastirji so se pogovarjali, in Marica je razumela vse.

„Glejta, bratca, kmalu bomo pri hlevu“, je rekel prvi: „Tam leži Detece, o katerem so peli angeli nad nami.“

„Ah, ubogo Dete, tako revno, a vendar sam večni Bog!“ je vzkliknil drugi.

„Da, da — za naše grehe hoče trpeti in zato si je izbral tako revni stan“, je dejal tretji. — Trije pastirci so odhiteli naprej.

Za temi sta šli dve pastirici. Prva je bila velika, a druga ne večja kakor Marica, in oblečena je bila v revno krilo. Prva je nesla košarico belih jajc, druga je pa tiščala k prsom šopek lepih rož.

„Kako krasna noč je nocoj!“ je govorila prva pastirica. „Zvezdice sijajo tako nemirno na nebu — ej, rade bi prišle na zemljo gledat božjega Sinka, pa ne morejo — hm, ne smejo! Nobene meglice ni na nebu; saj so se morale razgubiti pred svetlobo angelcev, ki so nam naznanili rojstvo Odrešenikovo.“

„Da, teta Marta“, je odgovorila mala deklica, „tudi jaz sem vesela nocoj. Ko sem slišala angelce, šla sem trgat rože, da jih podarim božjemu Sinku in ga prosim za dobroto: naj mi ozdravi bolno mamico, ki leži že dva meseca in ne more vstati!“

„Le bodi prepričana, ljuba Saloma, da pomore Jezus tvoji bolni materi . . . Glej, že sva pri hlevcu!“

V višinah nad betlehenskimi polji se je zibal angel v čistobeli obleki. Njegov obraz je žarel in krog njega se je vse svetilo. Angel je pel, in Marica je bila vsa prevzeta od tega petja. Dostikrat ji je pripovedovala mamica o angelskem petju, in ona je hrepenela po tem, da bi ga enkrat slišala. Danes so se ji uresničile dolgotrajne, gorke želje: sliši angela peti v modrih višinah!

Angel se ji je zasmehljaval, in ona je gledala neprenehoma vanj. Ej, kako sladko ji je bilo v mlademu srcu, ko je čutila pogled božjega krilateca, ko je slišala njegov glas! — „Slava Bogu na višavah!“ je pel angel in se smehljaval Marici vedno prijazneje. Toda naposled se je jel dvigati kvišku in je kmalu izginil visoko, visoko gori nad zvezdami . . .

Še dolgo je gledala Marica na ono mesto, kjer je izginil krilatec. Pastirci in pastirice pa so odšli že davno mimo nje, a Marica je še vedno gledala proti nebu. Končno jo je predramil neki glas, ki je prišel od jasic sem:

„Marica, kaj pa gledaš tja gori?“

Marica se je obrnila proti jasicam in tam zagledala majhnega, raztrganega dečka, ki se je opiral na bergljico.

„Izginil je angelček — čakam, kdaj se vrne“, je odgovorila neznanemu dečku.

„Ej, ne vrne se več“, je rekel deček. „Pa čakaj.

ne greš v hlevce, da vidiš božje Detece, ki je stokrat lepše nego angelček?“

Marica se je začudila, zakaj že sama ni prišla na to misel, zakaj že sama ni šla v hlevce? Zato se je odpravila takoj s hromim dečkom naprej proti hlevcu. Deček je šel počasi in med potom je pripovedoval mali Marici:

„Srečna si, Marica, ker imaš še starše! A jaz nimam ne ateja ne mamice. Umrli so, ko sem jih komaj poznal. Zdaj hodim sam, zapuščen po svetu in živim od tega, kar mi dajo dobre roke... Da, da — ko bi bil zdrav, bi bilo že drugače, služil bi sam, ali pa če bi mogel priti k mamici, k ateju v sveta nebesa! — Zdaj grem k božjemu Sinku, da ga poprosim za ljubo zdravje ali pa, da mi pokaže pot k ljubi mamici...“

Marici se je smilil ubogi deček in hotela ga je tolažiti; toda v tem sta prišla pred hlevce. Že je stopil deček naprej, že je mislila Marica za njim — a v tem trenutku je začutila na rami roko, ki jo je stresla nalahko, in zbudila se je....

„No, zaspanček, vstani, gremo k polnočnici!“ je zaslišala glas dobre mamice in vzdramila se je popolnoma. Spala je pri peči, naslonjena na mizo, in ravno kraj nje so stale jaslice. Rdečkasta lučka je gorela v hlevu in razsvetljevala obraz Matere božje, Jezuščka in njegovega rednika, svetega Jožefa.

Žal je bilo Marici, da so jo zbudili mama ravno v najlepšem trenutku. Toda potolažila se je v cerkvi, kjer je bilo tako lepo, da se Marica, ki je bila prvokrat pri polnočnici, kar načuditi ni mogla. Tako nekako mora biti v nebesih, ali pa v hlevcu, kjer je ležal božji Sinček, si je mislila in molila... *C. Stavin.*

V višavah.

(Božična sličica.)

irno, tiho in voljno je bilo povsod na zemlji Sveta noč je plavala po sinjih višavah, poljubljala šumeče gozdove in prostrane livade, pokrite z belim snegom. Studenci so nalahno šumljali v hitrem teku pod mrzlim ledom. Mrzlo je bilo zunaj. V sobah pa je bilo gorko. Ob jaslicah so klečali otroci, prižigali lučce, molili in se veselili novorojenega Deteta. Mamica so molili z njimi.

Gospa Prijateljeva pa ni molila z otroci. Pač je čula, da so pošiljali zdajnzdaj proseč glas proti nebu, ali ona ni molila z njimi. Sedela je žalostna poleg posteljice, kjer je bolna ležala njena ljubka hčerka Anica. Mučila jo je huda vročica. Težke sanje je sanjala. Zdelo se ji je, da je prišel k nji angel. Mirno obličje je imel in veličastvo mu je lesketalo z obraza. In podal ji je roko in jo peljal v zračne višave. Kaj je vse videla tam? Sveto noč je videla, kako je legala nad zemljo vsa čarobna. Tiha je bila in ovijala v svoj črn plašč goro in dol. Mesec je pa vzhajal na vzhodu izza griča in lil svoje demantne žarke na polja in travnike.

Pogledala je tedaj na svojo rojstno hišo. Vsa je bila obdana s črno, polmračno meglo. Črne zastave so visele na nji. Vse je bilo žalobno. Odprla so se vrata in skozi nje so nesli belo krsto. Za njo so se vrstili žalostni obrazi. Mamica je šla zadaj in točila obile solze, bratje in sestrice so jokali. Oče je šel pa z resnim, žalostnim obrazom. „Koga neso?“ je vprašala Anica. „Anico,“ je odgovoril angel in jo peljal visoko gor. Nad zvezde sta dospela. „Kam greva?“ je vprašala Anica. „K Očetu, Anica.“ — „Saj so oče doma.“ — „K večnemu Očetu greva.“ „Ali je tam prijetno?“ „Ah, krasno! Večno veselje, večna sreča. Vse lepo. Vedno petje in glas angelskih trum.“ „Pojdiva tja!“ In šla sta. K Očetu sta šla. — — „Anica, Anica!“ je klicala mamica. Ali Anica je bila mrtva. Šla je k Jezusčku. Mamica je zajokala. Zunaj je pa plula sveta noč nad zemljo. . .

Ivo Blažič.

Otroci — misijonarji.

(K sliki.)

Med najslavnejše misijonarje sv. cerkve prištevamo sv. Frančiška Ksaverija. Bil je med onimi 6 možmi, ki so se prvi oklenili sv. Ignacija Lojolskega v tovarštvu Jezusovem. Božja previdnost ga je odločila, da je šel sveto vero oznanjat v daljno Indijo in celó tja na Japonsko. Hotel je iti tudi na Kitajsko, da bi pokristjanil še to obširno in imenitno cesarstvo. Toda prehitela ga je smrt. Že se je bil napotil tja; že je videl od daleč polje svojega zaželenega delovanja; a huda bolezen ga nenadno položi na posteljo in smrt mu prestriže prelepe načrte. Pa popolnoma vdan v božjo voljo, se tudi smrti ni ustrašil in svetniško pripravljen sklenil svoje prezaslužno življenje 3. decembra 1552.

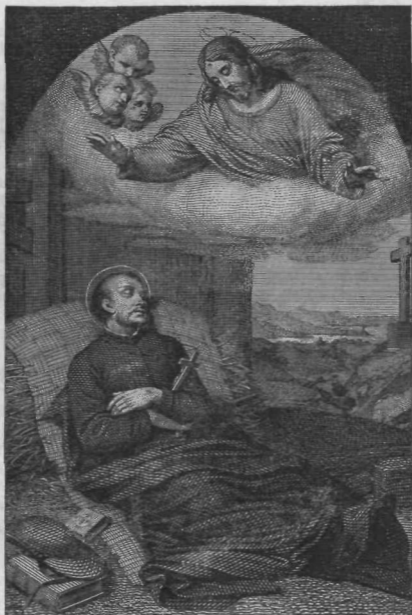
Ta slavni „apostol Indije“, ki se po svoji misijonski gorečnosti in delavnosti po pravici primerja sv. apostolu Pavlu, je bil tudi velik prijatelj mladine.

Tam, kjer je pričel svoje misijonsko delo, je bilo že nekaj kristjanov; a bili so zelo zanemarjeni, da svetnik ni vedel, kje in kako bi začel. A v tej zadregi si poišče dobrih pomočnikov. Otroke si izkuša najprej pridobiti. Ko jih je srečaval po ulicah, jih je klical po imenu, in takoj so se zaupno oklenili nepoznanega, a tako blagodušnega moža. Večkrat pa je vzel zvonček in zvončkal ter zopet privabil množico otrok, ki so se mu enako zaupno bližali. Otroci so doma pripovedovali, kako lepe reči jih je učil oni dobri mož, pa kako je prijetno biti pri njem itd. Tudi so bili otroci vsi drugačni, poslušni, krotki in dobri, kar so hodili poslušat svetega misijonarja. Kmalu so začeli prihajati k njemu tudi starši onih otrok in drugi odrasli ljudje, katere je tudi privedel na pravo pot.

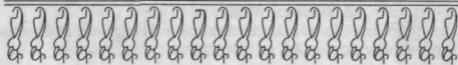
O, kako veliko delo se je izvršilo s pomočjo otrok — malih misijonarjev! Tudi vi bi bili lahko enaki misijonarji pri domačih in pri sosedih, ko bi le hoteli najprej — sami biti prav dobri in vzgledni!

Internus.

Sv. Francišek Ksaverij.

Prvi sneg.

(Spisal V. Kosmak, Preložil Jožef Gruden.)

peči je prasketal ogenj ter svetil skozi luknjico v vratih po sobi. Ura je kazala še le štiri, ali v sobi je bilo temotno, ker je imela majhna, napol z mahom zamašena okenca. Zunaj je bilo obnebje žalostno kakor plašč starega berača, ki je nekoliko prej prosil pri vratih.

Ko mu je Francka podala košček kruha, je mel berač mraza z rokama ter jo zahvaljeval: „Bog ti plačaj stotisočkrat in varuj te, ljubo dete, da bi ti ne bilo treba na stara leta prosjačiti kakor meni.“

Štiriletna deklica Francka ga je začudeno pogledala, zaprla vrata ter stekla nazaj v sobo. „Babica, zakaj berači ta mož, ko mu je tako mraz?“

„Ljubo dete, ti tega ne umiš. Da ima doma kaj jesti, bi pač rajši doma ostal lepo pri peči kakor mi. Počakaj, denem še nekoliko na ogenj, da ne bo ugasnilo.“

Babica je dela še debelo poleno na ogenj ter spet sedla na klop, kjer je bil vzidan železen kotel. To je bil babičin prostorček. Rekavala je, da ji je tam najbolj všeč, ker se tudi lahko malo nasloni na kotel, ki jo greje.

„Francka, sedi lepo tukaj na stolček, pa pozibljij Jožka, ako bi se vzbudil. Ko bi se vzbudil, bi jokal po mami, a mamica pride še le zvečer domov, z očetom vred.“

„Kaj mi pa prinesejo?“

„Ljubica moja, jaz ne vem, kaj, ali mislim, da svetega Miklavža in ovčico — lepo belo.“

„Pa jabolk tudi?“ je vprašala Francka, nagnila glavico k levi rami ter zaupljivo zrla v babico.

„Seveda — pa pozlačenih orehov tudi. Vse to ti prineso od svetega Miklavža.“

„O joj!“ je plosknila deklica z okroglima ročicama ter veselja poskočila na stolčku.

V tem je bilo slišati zunaj pod oknom urno cepetanje. Kljuka v vratih je zaškripala, in v sobo je stopil deček s čepico na glavi. Kamižolo je imel sneženo.

„Babica, babica, zunaj pa sneži, poglejte.“ „Pst!“ mu je zapretila babica. „Ne kriči tako, da ne vzbudiš Jožka. Pojdi v vežo, otresi sneg s sebe pa sleci kamižolo. Ubogaj, Karolček!“

Pogledala je skozi okno. „Pa res sneži, lejte si no.“

„Babica, prosim, dajte mi kruha, sem lačen“, je prosil deček ter slačil kamižolo.

„Precej, precej, samo da zaprem kokoši.“

Šla je na dvorišče, pogledala v kurnik, ali so notri vse kokoši, zaprla vrata, pa šla v shrambo po kruh ter ga dala otrokoma.

Francka je zlezla na klop za mizo ter zrla skozi okno, kako čudno padajo snežinke in se kopičijo.

Babica je pa sedla h kotlu in jela presti.

V sobici je bilo tako tiho, tako gorko, tako prijetno. Karolček je sedel poleg babice in gledal, kako se preja navija na vreteno.

„Babica“, je vprašala čez nekoliko časa Francka, „od kod pada sneg?“

„Z neba.“

„Kdo pa ga meče dol?“

„Angelci.“

„Angelci? Kako pa?“ se je čudom začudila Francka.

„Pojdi sem, sedi lepo na stolček, pa ti povem.“

Francka je skočila s klopi, primaknila stolček k babici, položila glavico na njeno koleno, sklenila pobožno rožici ter poslušala

„Vesta, otročička, angeli bivajo pri Bogu v nebesih. Mi jih ne vidimo, ker so tako tako daleč. Le zvečer, kadar razsvetlujejo svoje sobice, vidimo te njih lučice. To so zvedice.“

„Ali ima vsak angelček lučko?“, vpraša Karolček.

„Vsak, dragi moj.“

„O joj, koliko jih mora biti!“

„Toliko, da jih nihče se sošteje! In vsi angelci gledajo dol z neba na zemljo ter opazujejo, kaj kdo dela, vidijo vsako travico, vsako cvetlico, celo vsakega

črvička, in pazijo, da se nikomur ne pripeti kaj žalega. — Ko je Bog ustvaril zemljo in prva dva človeka — Francka, kako sta se imenovala prva dva človeka?“

„Adam in Eva.“

„Viš, saj si si zapomnila. Si že pridna. Ko je torej Bog ustvaril Adama in Evo, so hodili angeli z njim vred v raj, Gospod Bog je govoril z ljudmi, angelci pa so se igrali s ptički in s cveticami ter imeli z njimi največje veselje.“

Nekoč se je Bog zopet odpravljal v raj. Angeli so se že veselili, da pojdajo z njim, ali Bog jim reče: „Danes ostanete doma. Ljudje so grešili, in zato jih danes izpodim iz raja ter prokolnem vso zemljo!“ In Gospod Bog je gledal tako resno, glas njegov je bil tako preteč, da so se angelci strahu tresli. Še pred nebeška vrata si niso upali, gledali so le skozi okenca, kako je Bog izgnal ljudi iz raja, ter so groze prenehali peti. Videli so, kako pada na vso zemljo nekaj kakor žalostna senca in kako zemlja izgublja vso krasoto.

Tedaj je bil v nebesih žalosten dan. Angeli niso dalj časa same žalosti nič pogledali na zemljo. — Nekoč je angelček slučajno pokukal skozi okence in prestrašeno zaklical: „Bratci, poglejte, na zemlji je vse cvetje uvelo, drevesa nimajo listja in trave ni po lokah.“ Ostali angelčki so se rinili k okencem pa v resnici niso mogli zemlje spoznati.

Šli so k Bogu: „Oče nebeški, kaj pa se je zgodilo na zemlji?“

„Mila deca“, je izpregovoril Bog, „to je zima. V kazen za greh mine in umrje vsako leto na zemlji vse cvetje, vse žito, vse drevje.“

Ko so angeli to slišali, so jeli tako plakati, da se je razlegalo po vseh nebesih. Toli žal jim je bilo cvetja in drevja. Šli so pred nebeška vrata, stopili kraj neba, zrli na zemljo k uvelemu cvetju ter plakali, da nikdar tega. In te njih solze so padale dol k nam in leté se izpreminjale v lepe bele snežinke. Pa snežec je padal na cvetje, na žito, na drevje, kakor lahna peresca na speče dete, in vsem rastlinam je bilo pod snežcem

tako prijetno, tako toplo, da so se vzbujale spomladi še lepše in veselejše nego so bile poprej. In to je bilo angelcem tako všeč, da od te dobe vsako leto, kadar na zimo cvetje uvene, plakajo iz ljubezni do cvetok, da ne bi umrle za vselej.

Ljudje pravijo, da je to sneg, ali to ni sneg, ampak angelske solze.“

Otrokoma je zastajala sapa, in zrla sta babico tako začudeno.

„Kako more sneg greti cvetke, babica, saj je mrzel?“

„Za tebe je mrzel, ali cvetice greje. Da si ti cvetica, bi grel tudi tebe.“

„Viš, Karolček!“ si je odddehnila Francka, „cvetice greje. Ti tega ne veš, pa babica to vé!“

Pred jaslicami.

Ah, v bornih jaslicah
Se joče božji Sin,
Nebeški angelci
Hitijo iz daljin.

V pobožnih srcih vseh
Veselje se rodi,
Vse k bornim jaslicam
Boga častit hiti.

Na krilih radostno
K pastircem prihité
In pesem pevajo:
Oj blagor vam, ljudje!

Ah, deca, tudi ti
Poklekni h jaslim zdaj
In moli Jezuščka,
Da prideš k njemu v raj.

Aleksij Ivanov.

Zaspana mucka.

Muca je za mejo sedla
In si mislila,
Ej, kako z zobmi bi zdajle
Miško stisnila:

Prišla miška je iz luknje
In postala je,
Pa se mucu dremljajoči
Zasmejala je:

In ob misli tej sebični
Zamižala je,
Kmalu pa na toplem solncu
Zadremala je . . .

„He, he, he, takó lenobam
Vedno se godi,
Kdor gre spat namesto delat,
Lakoto trpi.“

Cvetoš.

Brezmadežni Devici. (Tota pulchra es, Maria.)

Moderato assai.

P. Angelik Hribar.

1. Naj združim zdaj, nebes Kra-lji-ca, Z gla-so-vi
2. Či - sto - te tvo - je, o Ma - ri - ja, Iz - vir - ni
3. Ta - ko si vred - na, hči O - če - ta In Ma - ti
4. O bo - di na - ša pri - proš - ni - ca, Da pride-

1. an - ge - lov svoj glas, Ki te, brez - ma - dež - na De -
2. ma - dež ne ka - lí, Krog zem - lje ka - ča se o -
3. Si - na več - ne - ga, Ne - ve - sta vred - na, ker vsa
4. mo kdaj v sveti raj In te, brez - ma - dež - na De -

1. vi - ca, Slavijo, hva - li - jo vsak čas :
2. vi - ja, Pri te - bi pa vso moč zgu - bi :
3. sve - ta, Si tu - di sve - te - ga Du - há :
4. vi - ca, Slavimo tamkaj ve - ko - maj : } Vsa lepa

f *p*

si, Ma - ri - ja ti, In ma - de - ža na te - bi

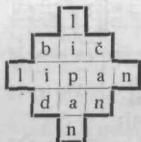
f

ni! In ma - de - ža na Te - bi ni!

f *ritard.*

Rešitev demanta v številki 11:

Prav so rešili: Štelcar Josip, sluga knezošk. pisarne v Mariboru; Stelè Marija, učenka VI. razr. v Mekinjah; Stelè Cecilija, učenka VI. razreda v Kamniku; Aleš Fani, Černe Lenčka, Vilfan Tončka, samostanske gojenke v Šmihelu; Svetina Ida, učenka III. razr. v Pliberku; Fatur Slavko na Rakeku; Čuden Mici v Dragomeru; Rožmanc Franja, učenka V. razr. na c. kr. vladnici v Ljubljani;

Rakovc Marica in Poljanc Mar., učenki IV. razr. v Kranju; Furlan Netka, Železnik Cecilija, Zidar Ivanka, Rapotec Gabrijela, Vovk Natalija, Kosmač Petrina, učenke dekliške šole družbe sv. Cirila in Metoda v Trstu; Hrašovec Marta, učenka VII. razr. pri častitih šofskih sestrah v Celju; Lorber Betka, učenka IV. razr. v Št. Ilju v Slov. goricah; Marinko Josip in Picelj Ivan, prvošolca v Novem mestu; Crobath Ana, učenka IV. razr. v Kranju; Vidic Milan, učenka III. razreda okoliške šole v Celju; Ručigaj Albina, učenka IV. razreda v Kranju; Kogovšek Jakob v Dravljah; Budja Micika, Kolmanič Terezika. Ostrc Anica, Prelog Anica, Slavič Josipina in Šant Micika, učenke V. razr. pri Sv. Križu na Murskem polju; Kres Jožef v Novem mestu; Zarlj Vekoslava, učenka V. razreda pri Sv. Križu na Murskem polju; Jeglič Ivanka in Milka, učenki v Ljubljani; Paulin Justina, Kalinger Amalija, Kramer Olge, Jalen Ivanka, Debelak Ljubomira, Mayr Ana, Maher Fr., Kralj Eliz., Otujac Eliz., Draksler Ivana, učenke II. razr., Gorjup Doroteja, Zabret Ana, učenki I. razr. meščanske šole; Goriup Ida, Jankovič Josipa, Weinberger Ana, Kobi Antonija, Goriup Marija, Lilleg Margarita, učenke ljudske šole pri čč. uršulinkah v Škofji Loki; Jerin A., Ažman, Anžič Iv., Dresar Fr., Slevce Jos., Justin Alb., Naglič K., Sušnik Mih., Narad J., Novak Ferd., Rozman Ivan, Schnabel R., Mejač Fr., Hočevnar Frid., Korbar Fr., Nastran Cir, Schlegel Iv., Sterle Jos., Novak J., Grašek J., učenci v Kamniku; Perko Jož., učenec v Trziču; Markuš Antonija, Podpečan Hedviga, učenki pri Sv. Ani na Krembergu.

Vabilo na naročbo.

Prosimo obilne udeležbe za novi letnik, ki bo, kakor poprejšnji, prinašal raznovrstno berilo poučne in vedrilne vsebine. „Angelček“ stane za celo leto 1 K 20 h, „Vrtcu“ pa je brezplačna priloga. — Naročnina naj se pošilja **Upravništvu „Vrtca“**, Sv. Petra cesta številka 78, (župnišče.)

Prodajajo se tudi še poprejšnji tečaji, in sicer I.—X. kart. po 80 h, XI. in XII. pa po 1 K. Kdor želi III. tečaj (l. 1895.), ga dobi brezplačno, ako priloži 20 h za pošiljatev.